

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **A. M.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego w R. o przekazanie sprawy

innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Występując z inicjatywą przekazania niniejszej sprawy, w trybie art. 37 k.p.k., Sąd Rejonowy w R. wskazał, że oskarżony A. M. jest synem wieloletniego biegłego lekarza psychiatry, który sporządził dla tutejszego Sądu wiele opinii, w tym opinie dla referenta niniejszej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu nie jest zasadny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że przepis art. 37 k.p.k. stanowiący podstawę przekazania przez Sąd Najwyższy sprawy innemu sądowi równorzędnemu niż sąd właściwy do jej rozpoznania, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, ma charakter wyjątkowy, co implikuje nakaz jego ścisłej interpretacji. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia

w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, odstąpienie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ma charakter wyjątkowy i może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (tak m.in. w postanowieniu SN z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, Biul.SN 2006/8/17). Tylko zatem szczególne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny, mogą uzasadniać korzystanie z dyspozycji tego przepisu. Taki wyjątkowy charakter tego unormowania był podkreślony w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 13 lipca 1995 r. III KO 34/95 OSNKW 1995, z. 9 - 10, poz. 68; 7 listopada 1995 r. II KO 51/95 OSNKW 1996, z. 1 - 2, poz. 6; 2 czerwca 1995 r. II KO 19/95 OSNKW 1995, z. 9 - 10, poz. 67; 21 stycznia 2003 r. III KO 59/02 Lex nr 77010).

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy podkreślić należy, że argumenty przedstawione w uzasadnieniu wniosku nie pozwalają na przyjęcie, że rzeczywiście brak jest warunków do jej rozpoznania przez właściwy rzeczowo i miejscowo Sąd Rejonowy w R. Sam fakt utrzymywania przez sędziów tego Sądu kontaktów służbowych z ojcem oskarżonego z racji wykonywanych przez nich obowiązków zawodowych nie stanowi jeszcze wystarczającej podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.